ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

11-06-1970

Ήρθαν πουλιά, ήρθαν αστέρια, ήρθαν χιλιάδες περιστέρια.
Ήρθαν στη γη απ’ άλλον κόσμο, όπου αιώνες είχαν κρυφτεί.
Ήρθαν παπάδες, ήρθαν διάκοι, ήρθαν δεσπότες και στρατηγοί.
Ήρθαν οι νέοι, μα και οι γέροι, που ήταν έτοιμοι να πάνε αλλού.
Ο κόσμος όλος είχε προστρέξει,
στο πρώτο κάλεσμα τ’ Αληθινού.

Μέσα απ’ τα μνήματα οι πεθαμένοι, άλλοι με σάβανα,
κι άλλοι γυμνοί, έτρεχαν όλοι, να πάνε εκεί, όπου το κάλεσμα
απ’ τους αγγέλους με ήχους σάλπιγγας είχε ακουστεί.
Κόσμος και κόσμος είχε αμέσως συγκεντρωθεί
και η άκαρπη έρημος είχε ανθίσει, τον Άγιο Κύριο για να δεχτεί.

Όλοι μαζί, οι πεθαμένοι, από αιώνες κι οι ζωντανοί,
χωρίς τον φόβο, ο πεθαμένος του ζωντανού.
Όλοι κοιτούσαν με αγωνία, μαζί και τρόμο, κι άλλοι έκλαιγαν,
κι άλλ οι γελούσαν, μακάριο γέλιο, καλού θνητού.
Γύρω στα κρόσσια του ουρανού, κάτασπροι άγγελοι,
με τις ρομφαίες, κάτω κοιτούσαν με δέος, τη συρροή.

Για μια στιγμή, όλοι σωπάσαν, κι οι άσπροι άγγελοι
για μιας σταθήκαν, όλοι σκυφτοί, σεμνά προσκύνησαν
τον Λυτρωτή, πάνω σε φλόγες είχε φανεί.
Τρεις άγγελοι μπροστά, έναν σταυρό από φωτιά βαστούσαν,
τρεις άλλοι πίσω τους, πάνω σε σύννεφα, φέρναν σιγά,
ένα σπαθί, που ’χε ανάκατα φτιαχτεί, από χολή κι από κατάρα.

Πιο πίσω, άγγελοι λευκοί, μια ζυγαριά αστραφτερή βαστούσαν
και προχωρούσαν σιωπηλοί.
Και πίσω τους, φλόγες κυλούσαν, φλόγες πολλές, φλόγες πελώριες,
φλόγες βουνά, μα φλόγες ήρεμες, φλόγες ζωής,

και πάνω εκεί, στην πιο ψηλή και δυσθεώρητη κορυφή,
πύρινος θρόνος είχε στηθεί, που πάνω του,
μεσ’ τα χρυσά και τα μετάξια,
Ήρεμος, είχε καθίσει ο Δίκαιος Κριτής.